

Vit mugu viðurkenna tey eru til

Margretha Thomsen og Elin Joensen møttu báðar tíðliga upp til hetta tiltakið á Christianshavnstorg. Tær smurdu smyrjibreyð til tey heimleysu, og gingu síðani runt og góvu okkurt heitt drekkandi til tey, sum høvdu tørv á tí.

Í Føroyum eru vit ikki von við at síggja heimleys, og tað rørir við tær báðar, tá ið tær síggja heimleys, sum ongan góðan eiga.

– Eg haldi tað er ótrúliga rørandi, tí vit eru ikki von við hetta. Hesi heimleysu eru bara latin upp til sín sjálvs, og tey hava ongan góðan at heita á. Tað síggja vit ikki í Føroyum uppá sama máta, sigur Margretha.

Eisini Elin kennir seg rørda av at síggja heimleys, men hetta er kortini nakað hon er von við, tí hon lesir í hesum døgum til sosialráðgeva.

– Tað er týðningarmikið at nýta eina løtu at hyggja uppá tey, og ynskja teimum ein góðan dag. Tað ringasta er, tá ið fólk ikki vilja viðurkenna, at heimleys eisini eru menniskju, greiður Elin frá.

Her hitti tær báðar nakrar heimleysar menn, sum vóru ógvuliga glaðir fyri prátið við tær báðar, og ikki minst fyri smyrjibreyði.

Geva altíð pengar til heimleys

Á Christianshavnstorg vóru eisini fyra suðuroyingar, sum allar vóru komnar at stuðla teimum heimleysu. Tær høvdu bakað kaku til høvið, tí ein má hjálpa har ein kann, siga tær fyra Barbara Finnsdóttir, Jeannet Ryggshamar Bech, Theresa Joensen og Svava Vestergaard.

– Tey hava ongan góðan, so eg haldi man skal hjálpa tá man kann, sigur Svava Vestergaard.

Tað kann kennist rættiliga óbehagiligt at flyta til Keypmannahavnar, og hvønn dag síggja fólk liggja á gøtuni, og uttan iva vera í neyð. Tað er lógið fyri føroyingar, tí hetta er ikki gerandiskostur heima í Føroyum. Men tær fyra royna altíð at stuðla, um møguleiki er fyri tí.

Í Danmark selja heimleys eitt blað sum eitur Hus Forbi. Hetta gera tey uttan fyri handlar, við metrostøðir o.s.fr., og fyri hvørt selt blað fáa tey eitt oyra.

– Eg keypi altíð eitt blað frá teimum. Um eg ikki havi pengar uppi á mær, so taki eg út í handlum ella hvar eg nú kann, og keypi. Og tað geri eg sjálvst um eg havi fleiri eintøk heima, sigur Theresa Joensen, og hinar taka undir við henni.

Hesa fyra hugsa nógv um hvussu ein skal reagera, tá ið ein hittir ein heimleysan

á gøtuni, tí tvær teirra, Theresa og Svava lesa til sjúkrarøktarfrøðing, Barbara lesur til sosialráðgeva, meðan Jeannet Ryggshamar Bech er útlærd sum sosialráðgevi.

– Eg hitti eina heimleysa kvinnu á gøtuni í dag. Hon var blíð og hugdi uppá meg, so eg heilsaði og prátaði stutt við hana. Eg royni at hugsa meira um tað nú, tí tað er umráðandi at vísa næstakærleika í einari slíkari støðu, sigur Svava.

Men tað kann vera trupult. Jeannet Ryggshamar Bech hevur starvast í Keypmannahavn sum sosialráðgevi, og hon kennir til teir trupulleikar, sum fólk ofta uppliva, tá ið tey hitta ein heimleysan persón.

– Tey flestu hava allarhelst fangað seg í, at tey hyggja burtur, tá ið tey síggja ein heimleysan. Orsøkin er mangan, at ein fær tað ringt av at síggja ein annan persón í so ringari støðu. Vit vita mangan heldur ikki hvussu vit skulu uppføra okkum, tí vit vita ikki um vit eiga at heilsa uppá tey ella ikki, geva teimum pengar ella ikki og so framvegis, sigur Jeannet.

Men allar eru tær samdar í, at tað besta at gera er at steðga á, heilsa uppá, og vísa teimum, at tey ikki eru einsamøll í heiminum.

